

Dokument nr. 15:25

(2001-2002)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 435

Innlevert 3. juni 2002 av stortingsrepresentant Karin Andersen

Besvart 14. juni 2002 av kommunal- og regionalminister Erna Solberg

Spørsmål:

«Viser til vedlagt brev fra ordføreren i Røros.

Mener statsråden behandlingen av denne familien er i tråd med Regjeringens og stortingsflertallets politikk om å vise menneskelige hensyn, særlig i forhold til barnefamilier, og er behandlingen i tråd med 15-månedersregelen slik den er før omleggingen som er varslet i Revidert nasjonalbudsjett?»

Vedlegg til spørsmål:

Brev fra ordføreren i Røros kommune til Utlendingsnemnda. (Datert 29. mai 2002. Referanse nummer: 01/01642-003. Løpenummer: 003468/02. Arkivkode: FO&73. Saksbehandler: John Helge Andersen).

Svar:

Etter at utlendingsloven ble endret den 1. januar 2001, kan den politiske styringen på utlendingsfeltet kun skje gjennom lov og forskrift. Dette innebærer at verken jeg eller departementet kan instruere Utlendingsdirektoratet (UDI) eller Utlendingsnemnda (UNE) om skjønnsutøvelse, lovtolkning eller avgjørelsen av enkeltsaker. Dette gjelder også sakene til familien Krasniqi. Jeg kjenner ikke det konkrete innholdet i familien Krasniqis asylsøknader, og kan kun uttale meg på generell basis.

Alle de ca. 6 000 flyktningene som ble evakuert fra Makedonia til Norge våren 1999 på grunn av krigen i Kosovo, ble gitt midlertidig beskyttelse på grunnlag av en gruppevurdering. Dette innebar at den enkeltes søknad om asyl ble stilt i bero. Den kollektive beskyttelsen gjaldt også asylsøkere fra Kosovo som ventet på vedtak i sine saker, eller som allerede hadde fått avslag da krigen begynte. Til sammen var

ca. 8 000 personer omfattet av den kollektive beskyttelsen. En av forutsetningene for at det i sin tid ble gitt midlertidig beskyttelse til kosovoalbanerne som gruppe, var at de skulle vende tilbake til Kosovo når forholdene der ble trygge. Da den kollektive beskyttelsen utløp, fikk hver enkelt imidlertid anledning til å få sin asylsøknad individuelt behandlet.

Hva familien Krasniqi angår, søkte de asyl den 17. desember 1998. Asylsøknadene ble stilt i bero i september 1999 da familien inngikk i gruppen som ble gitt kollektiv beskyttelse. Sakene ble senere tatt til individuell behandling, og i UDIs vedtak av 21. mars 2001 ble søknad om asyl avslått. Vedtakene ble påklaget til UNE, som den 25. mai 2001 opprettholdt UDIs avslag.

Ved avslag på søknad om asyl skal den aktuelle vedtaksinstansen av eget tiltak vurdere om det foreligger sterke menneskelige hensyn eller en særlig tilknytning til riket som tilsier at oppholdstillatelse likevel bør gis. I saker som omfatter medfølgende barn, vil barnas situasjon være ett av flere forhold som vurderes og tillegges vekt. Hvorvidt det foreligger sterke menneskelige hensyn i en sak eller hvorvidt en søker kan anses å ha en særlig tilknytning til riket, er en skjønsmessig vurdering som tilligger vedtaksinstansene UDI og UNE. Verken UDI eller UNE fant grunnlag for å gi oppholdstillatelse på humanitært grunnlag til familien Krasniqi. Familien kom heller ikke inn under 15-månedersregelen, da de var omfattet av midlertidig beskyttelse.

Familien Krasniqi har også søkt om arbeidstillatelse. Isa og Hanife Krasniqis søknad om arbeidstillatelse ble imidlertid avslått på formelt grunnlag i UDIs vedtak av 10. mai 2001. Vedtaket ble opprettholdt av UNE den 21. mai 2002.

Når det gjelder muligheten for asylsøkere til å søke arbeidstillatelse i Norge, så er utgangspunktet at slike søknader skal fremmes fra hjemlandet, jf. utlendingsforskriften § 10. Asylsøkere som fremmer slik søknad mens de oppholder seg i Norge får normalt avslag under henvisning til at riktig fremgangsmåte ikke er fulgt, uten at myndighetene foretar en vurdering av selve søknaden. Stortinget har nylig vedtatt en lovendring som åpner for at personer med faglært kompetanse eller sesongarbeidere kan fremme søknad fra Norge. Dette gjelder likevel ikke asylsøker eller utlending som oppholder seg i Norge i påvente av utreise etter avslag på asylsøknad. Årsaken til at asylsøkere ikke får søke arbeidstillatelse fra Norge, er at en slik ordning lett kan føre til misbruk av asylinstituttet. Personer som ikke frykter forfølgelse vil kunne søke om asyl i Norge for å lete etter jobb i landet mens myndighetene behandler asylsøknaden. Det er grunn til å tro at asylinstituttet ved en slik ordning vil kunne bli brukt som innfallsport for innvandring til Norge. Det er imidlertid adgang til å la en tidligere asylsøker søke arbeidstillatelse fra Norge dersom det foreligger sterke rimelighetsgrunner. Avslagene fra UDI og UNE tilsier imidlertid at det ikke synes å

foreligge slike sterke rimelighetsgrunner i familien Krasniqis saker.

En forutsetning for å gi midlertidig beskyttelse til en gruppe er som nevnt at alle i utgangspunktet skal reise tilbake når forholdene i hjemlandet er trygge. Det er viktig å overholde de vilkår som i sin tid ble satt i forbindelse med den kollektive beskyttelsen for kosovoalbanelne. Dersom vi ikke klarer å gjennomføre tilbakevending til Kosovo når forholdene blir vurdert som trygge, kan det bli vanskelig å bruke argumentet om kollektiv beskyttelse senere.

I løpet av de siste par årene har det skjedd store forandringer i Kosovo. Den albanske befolkningen har generelt sett ikke lenger noe å frykte. Det har også funnet sted store endringer innenfor skolevesen, helsevesen og infrastruktur.

Jeg vil avslutningsvis understreke at utviklingen og praksis på utlendingsfeltet følges nøye, og at behovet for eventuelle endringer vurderes løpende. Det ser imidlertid ut til at gjeldende praksis er fulgt i familien Krasniqis saker. Hva den skjønsmessige vurderingen av barnas situasjon angår, er dette som sagt en oppgave som tilligger UDI og UNE, og som verken jeg eller departementet kan gripe inn i.

Spørsmål nr. 436

Innlevert 4. juni 2002 av stortingsrepresentant Haakon Blankenborg

Besvart 14. juni 2002 av utenriksminister Jan Petersen

Spørsmål:

«Hvordan vurderer utenriksministeren nytten av og muligheten for en egen FN-utsending til Angola?»

Begrunnelse:

Våpenhvileavtalen, som nylig ble inngått i Angola, satte stopper for nesten 30 år med borgerkrig i Angola. Forhåpentligvis er dette første skritt på veien mot demokrati, utvikling og rettferdighet. Det er mange store oppgaver som nå skal fylles i Angola:

- Arbeidet med å demobilisere over 50 000 av UNITAs medlemmer har begynt.
- Partene skal videreføre forhandlingene som startet i 1994, men som brøt sammen for fire år siden.
- Innsats for forsoning, minerydding, styrking av menneskerettighetene og rehabilitering må til.

Som om ikke dette er nok er Angola nå i ferd med å bukke under for en av de verste sultkatastrofer i landet på lenge. Flere hundre tusen mennesker står i fare for å bukke under i Huila-provinsen hvis det ikke kommer umiddelbar hjelp utenfra.

Etter så mange år med borgerkrig er det viktig at FN er sterkt inne i arbeidet med å få freden til å bli holdbar. FN har allerede et kontor i Angola (United Nations Office in Angola - UNOA), men FNs generalsekretær har nå varslet at han snarlig vil komme med en rapport til Sikkerhetsrådet som gir anbefalinger om FNs fremtidige rolle i Angola. Hvilke ressurser og strukturer som er mest hensiktsmessig fremover vil her bli vurdert.

En FNs spesialutsending (UN Special Envoy) ville kunne tenkes å kunne bidra med å overvåke og lede gjennomføringen av våpenhvileavtalen, samt styrke koordineringen av bistandsinnsatsen i Angola fremover. I denne sammenheng ønsker jeg å spørre utenriksministeren om han mener en spesialutsending fra FN til Angola ville være et nyttig bidrag til fredsprosessen og arbeidet for utvikling.

Svar:

Våpenhvileavtalen mellom Angolas regjering og UNITA av 4. april i år (Luena-avtalen) satte en formell stopper for en borgerkrig som har pågått nesten uavbrutt i nærmere 40 år. I årenes løp har FN spilt en

aktiv rolle i anstrengelsene for å komme frem til en fredelig løsning på konflikten. FNs tiltak har omfattet megling, tilrettelegging for fredsforhandlinger, sanksjoner mot UNITA, valgobservasjon samt fire fredsbevarende operasjoner fra 1989 til 1998.

FNs kontor i Angola (UNOA), som ble vedtatt opprettet i oktober 1999, skal være et bindeledd mellom angolanske myndigheter og FN, med sikte på å bidra til en fredsløsning, samt bistå det angolanske folk når det gjelder kompetansebygging, humanitær bistand, fremme av menneskerettigheter og andre koordineringsoppgaver. Kontoret ledes av generalsekretærens representant for Angola, Mussagy Jeichande. Kontorets mandat ble i april i år ytterligere forlenget frem til 19. oktober 2002.

I desember 1999 ble Ibrahim Gambari utnevnt til visegeneralsekretær og spesialrådgiver for Afrika (Adviser for Special Assignments in Africa), med særlig fokus på bl.a. Angola. Gambari har med jevne mellomrom besøkt Angola og hatt samtaler med ledere på begge sider i konflikten, og rapportert til FNs sikkerhetsråd om situasjonen i landet. Under dagens ordning fungerer Gambari til en viss grad som spesialutsending for generalsekretæren (SRSG).

Ansvar for gjennomføringen av den nevnte Luena-avtalen er tillagt en såkalt "Joint Military Com-

mission" (JMC) bestående av representanter for Angolas regjering og UNITA, mens en teknisk gruppe (TG) bistår i den praktiske gjennomføringen. FN er observatør i JMC og har ti militære eksperter i TG. Utover dette legger ikke avtalepartene FN - eller noen annen tredjepart - noen formell rolle i gjennomføringen og overvåkingen av avtalen.

På bakgrunn av den senere tids utvikling i Angola er FN nå i ferd med å se nærmere på sin tilstedeværelse og sitt mandat i Angola, herunder spørsmålet om en spesialutsending. Regjeringen mener det er viktig at FN er tilstede og støtter opp under den nasjonalt-initierte freds- og forsoningsprosessen. Regjeringen mener at en utnevnelse av en spesialutsending for Angola vil kunne være et positivt bidrag i den post-konfliktsituasjonen landet nå står i om generalsekretæren skulle finne det hensiktsmessig. FNs spesielle ansvar i en slik situasjon fordrer et tungt politisk nærvær. I tillegg er den humanitære situasjonen svært kritisk. En spesialutsending ville også kunne ha gode forutsetninger for å bidra til effektiv koordinering av den humanitære bistanden.

Vi vil fra norsk side støtte en eventuell beslutning fra generalsekretærens side om å utnevne en SRSG for Angola.

Spørsmål nr. 437

Innlevert 4. juni 2002 av stortingsrepresentant Reidun Gravdahl

Besvart 11. juni 2002 av helseminister Dagfinn Høybråten

Spørsmål:

«Barn med diabetes har ofte behov for hjelpemiddel som insulinpumpe. Selve pumpen dekkes av trygden, mens slanger og nåler som kommer i tillegg kun dekkes med 7 000 kr pr. år. Heller ikke futteralet til pumpen dekkes. Også 6 mm sprøytespisser er nå pålagt egenandel. Ved søknader til det enkelte trygdekonto om dekning av ekstrakostnader, brukes skjønn. Noen får kostnadene dekket, andre ikke.

Hva vil sosialministeren gjøre med dette?»

Begrunnelse:

En kronisk sykdom som diabetes, krever svært mye omtanke av omgivelsene, særlig når det gjelder barn. Kosthold, aktivitetsnivå og familieforhold gjør behovet for løsninger individuell. Mange barn har store problemer med å regulere blodsukkeret. Konsekvensen av det er senvirkninger som nyresvikt og blindhet. Ca. tolv personer med diabetes blir hvert år blinde.

Bare i Oppland er det hvert år ca. tolv nye tilfeller av diabetes 1.

For bedre blodsukkerregulering kan en insulinpumpe være løsningen. Men familiens økonomi kan være et hinder når det er egenandeler på dette utstyret.

Når nye egenandeler påføres, som for eksempel dette med sprøytespissene med virkning fra i år, er dette også en ekstra økonomisk belastning for barnefamilier som er rammet av sykdom.

Svar:

Etter retningslinjer gitt av Rikstrygdeverket med hjemmel i folketrygdloven § 5-22, kan det ytes bidrag til dekning av utgifter til insulinpumpe og til forbruksmateriell til insulinpumpe. Utgifter til forbruksmateriell til insulinpumpe kan dekkes med et beløp begrenset oppad til 7 000 kr pr. kalenderår. Ifølge retningslinjene kan det bare gjøres unntak fra denne begrensningen dersom det foreligger helt spesielle medisinske forhold. Bakgrunnen for denne unntaksbestemmelsen er at behovet for forbruksmateriell til insulinpumpe er individuelt og kan variere fra pasient til pasient. Behovet for å få dekket utgifter utover

7 000 kr pr. kalenderår, må være dokumentert av lege. Hvorvidt vilkårene er oppfylt beror på en skjønnsmessig vurdering i det enkelte tilfelle, hvor de medisinsk-faglige vurderingene må tillegges vekt. Dette kan føre til at noen pasienter får innvilget søknaden, mens andre får avslag.

Forbruksmateriell som det kan gis bidrag til etter folketrygdloven § 5-22, består generelt av utskiftbare deler med kort levetid, og materiellet må være helt nødvendig for å kunne drive eller bruke det medisinske utstyret. Futteral for oppbevaring av medisinsk utstyr regnes generelt ikke som forbruksmateriell i trygdemessig sammenheng. På tilsvarende måte dekkes ikke utgiftene til etui når det ytes bidrag til dekning av utgifter til briller for barn.

Med hjemmel i folketrygdloven § 5-14 er det gitt forskrift 18. april 1997 nr. 330 om stønad til dekning av utgifter til viktige legemidler og spesielt medisinsk utstyr (blåreseptordningen). Det ytes stønad til forskjellig utstyr ved diabetes, herunder sprøytespis-

ser, jf. forskriften § 3 nr. 4. Det fremgår av § 7 at egenandelen er begrenset til 360 kr pr. resept. Ved kjøp av utstyr/produkter hvor prisen overstiger det maksimumsbeløp som er fastsatt av Rikstrygdeverket, beregnes egenandelen av maksimumsbeløpet. Barn under syv år er fritatt fra å betale egenandel på lik linje med andre helsetjenester etter folketrygdloven kap. 5.

Helsedepartementet er i gang med å vurdere om insulinpumper med tilhørende forbruksmateriell bør flyttes fra bidragsordningen til blåreseptordningen. Formålet er å samle bestemmelsene om stønad til diabetesutstyr på ett sted i folketrygdens regelverk. For pasientene vil en flytting av diabetesutstyr til blåreseptordningen representere en vesentlig forbedring. I denne sammenheng vil det eventuelt bli vurdert om kostnadsbegrensningen på 7 000 kr pr. kalenderår for forbruksmateriell til insulinpumpe, bør opprettholdes.

Spørsmål nr. 438

Innlevert 4. juni 2002 av stortingsrepresentant Karita Bekkemellem Orheim

Besvart 10. juni 2002 av utdannings- og forskningsminister Kristin Clemet

Spørsmål:

«Kan kommunene velge å ikke ta hensyn til elever bosatt ved flyktningmottak i kommunen ved fastsettelse av antall klasser på et årskull, jf. § 8-3 i opplæringsloven?»

Begrunnelse:

Barn i grunnskolealder som bor på flyktningmottak er sikret rett til undervisning innenfor gjeldende regelverk, og kommunene får gjennom blant annet integreringstilskudd og egne tilskudd til opplæring for språklige minoriteter støtte til integreringstiltak i grunnskolen. Opplæringsloven § 8-3 om klassede-

lingstall fastsetter grenser for hvor mange elever en klasse kan ha ved årets begynnelse. Undertegnede har imidlertid fått signaler om at enkelte kommuner ikke teller med elever fra flyktningmottak ved beregning av antall elever, og ønsker statsrådets vurdering av dette.

Svar:

Dersom dette gjelder grunnskoleopplæring etter opplæringslovens regler, er det ikke unntaksregler i forhold til hvor eleven kommer fra. De ordinære klasseorganiseringsregler gjelder.

Spørsmål nr. 439

Innlevert 5. juni 2002 av stortingsrepresentant Magnhild Meltveit Kleppa

Besvart 13. juni 2002 av arbeids- og administrasjonsminister Victor D. Norman

Spørsmål:

«Eg viser til oppslag i NRK 5. juni der nestleieren i OFS uttrykkjer uro fordi mange hundre personar no er oppsagde på riggane som fylgje av mellombels manglande kontraktar. Det vert sagt at enda fleire står i fare for å bli oppsagde.

Vil statsråden ta initiativ overfor oljeindustrien for å sikre einskildmenneske i ein akutt vanskeleg situasjon og også på lengre sikt ta vare på verdifull kompetanse?»

Grunngjeving:

Utsiktene for offshoreverfta synest å vere dei same som for riggane. Dei er inne i ein mellombels nedgang i 2002, men har von om nye oppdrag i 2003. I 1998 inngjekk styresmaktene eit samarbeid som innebar tiltaksplassar, vedlikehald av kunnskap og supplerande opplæring. Det synest no å vere behov for eit liknande opplegg. Dette til beste både for den einskilde arbeidstakar, men også for landet, fordi ein slik kan ta vare på ein unik kompetanse.

Svar:

Tidlegare innsats innanfor oljetilknytta verkstadindustri

Ein stor nedgang i investeringsaktiviteten i oljetilknytta verkstadindustri førte til at det hausten 1999 blei sett i gong ein ekstra innsats innanfor denne sektoren. Det var utsikter til eit kraftig fall i sysselsetjinga som særleg ville ramme hjørnesteinsbedrifter på kysten av Sør-Vestlandet der det er få andre arbeidsplassar.

For å motverke auka arbeidsløyse fekk Aetat tilført ressursar for å styrkje formidlingsarbeidet og kvalifiseringstilbodet til ledige frå denne bransjen.

Løyvinga gav grunnlag for 3 000 tiltaksplassar. Det blei særleg førebudd arbeidsmarknadsopplæring (AMO), men og tilskot til bedriftsintern opplæring (BIO).

Innsatsen til Aetat retta seg særleg mot:

- kvalifisering og formidling til anna arbeid
- kvalifisering for å ta vare på nøkkelkompetanse i bedriftene medan dei venta på nye oppdrag.

Vurdering av innsatsen

Sidan nokre av dei personane som var ledige hadde behov for ny kompetanse, blei det gjennomført kvalifiseringstiltak. I tillegg blei det gitt opplæring for å halde på nøkkelkompetanse i næringa som føre-

buing til nye oppdrag. Aetat lokal samarbeidde med utdanningsmyndigheitene, partane i arbeidslivet, bedrifter og kommunar.

Omfanget av tiltak innanfor bransjen blei lågare enn planlagt, og mange av kursa var korte. Dette kom av at utviklinga i bransjen blei meir positiv enn det ein hadde trudd. Nokre bedrifter fekk nye oppdrag. Denne utviklinga førte til at mange permitteringar og oppseiingar blei utsett, og mange arbeidstakarar blei formidla til andre verksemder i bransjen.

Vurdering av situasjon på arbeidsmarknaden for offshoreindustrien i dag

Totalt arbeider det om lag 3 000 personar på dei oljeriggane som driv med leiteverksemd på norsk sokkel. Aetat har ikkje teke mot varsel om oppseiingar eller permitteringar på oljeriggane utover dei 200-300 personane som stortingsrepresentanten nemner i brevet. Dette var oppseiingar som kom som følgje av mangel på leiteoppdrag.

Sjølv om det ikkje er meldt om fleire oppseiingar eller permitteringar, ventar Aetat lågare ordretilgang ut året og i starten av neste år. Når det gjeld oljetilknytta verftsindustri, så kan det bli permitteringar frå august både i Hordaland og Rogaland. Nokre bedrifter har inne anbod på nye oppdrag, slik at det er mogleg at ein del av desse permitteringane ikkje slår til, eller at dei blir kortvarige.

Tal for utviklinga i investeringar i oljeretta industri frå SSB, gjev ikkje grunnlag for å vente nedgang i sysselsetjinga i denne sektoren i tida framover. Sjølv om det er uvisse rundt desse tala, er det ifølgje meldingar frå Aetat Arbeidsdirektoratet for tidleg å seie noko om ein mogleg nedgang i sysselsetjinga vil vare utover ein kortare periode.

Eg vil òg vise til at arbeidsgivar har klare plikter overfor arbeidstakarane i ein situasjon med sviktande ordretilgang. Dersom arbeidsmangel har gjort oppseiing av arbeidstakarar i ein del av ei verksemd naudsynt, har arbeidsgivar plikt til å forsøk å finne anna høveleg arbeid innanfor verksemda. Dette følgjer av arbeidsmiljølova § 60 som set vilkår for når oppseiing har sakleg grunn i tilhøve ved verksemda. Denne bestemminga fastsetter òg at det ved avgjerda av om ein oppseiing har sakleg grunn skal gjerast ein avveining mellom behovet til verksemda og dei ulemper oppseiinga fører til for arbeidstakaren. Arbeidstakar som er oppsagd på grunn av arbeidsmangel har fortrinnsrett til ny tilsetjing i same verksemd i eit år frå oppseiingsfristens utløp (arbeidsmiljølova § 67).

Konklusjon

Etter Regjeringa sitt syn har det ikkje skjedd store endringar i dei føresetnadene som låg til grunn for Stortinget si handsaming av budsjettet for inneverande år. Det er framleis slik at mangel på arbeidskraft er eit dominerande trekk ved den norske arbeidsmarknaden. Slik det er nå vil mange arbeidssøklarar kunne skaffe seg arbeid ved eigen innsats, m.a. ved

hjelp av Aetat sine IT-baserte løysingar.

Etter departementet si vurdering er det ikkje behov for ekstraordinære tiltak retta mot offshoreindustrien. Mange av dei ledige frå denne bransjen vil vere etterspurd arbeidskraft. I lys av røynslene frå tidlegare satsing innanfor oljetilknytta verkstadindustri vil desse personane kunne gå rett inn i ledige jobbar i andre verksemdar.

Spørsmål nr. 440

Innlevert 5. juni 2002 av stortingsrepresentant May Hansen

Besvart 13. juni 2002 av samferdselsminister Torild Skogsholm

Spørsmål:

«Samferdselsministeren svarte 16. januar 2002 at Posten skulle ha en dialog med kommunene om omlegging til Post i Butikk. Moss kommune har hatt innsigelser mot omleggingen på Jeløya, og har bedt om et nytt møte med Posten Norge BA fordi det ikke er parkeringsmuligheter og bussforbindelse og tilgjengeligheten er ikke ivarettatt for brukerne. Denne henvendelsen har man ikke fått tilbakemelding på. Dette er ikke dialog.

Hva vil samferdselsministeren gjøre for å ivareta brukerne og kommunen?»

Begrunnelse:

Postens omlegging til Post i Butikk på Jeløya har jeg tatt opp med samferdselsministeren to ganger tidligere. Dialogen med Posten har ikke vært tilfredsstillende, og den ene valgte butikken ligger i utbyggingsområde hvor man nå skal bygge ut et stort felt med boliger. Det må kunne gå an å utsette omleggingen til man vet mer om trafikkkonsekvenser og tilgjengelighet. Det må også være spesielt at man ikke svarer på skriftlige henvendelser fra en kommune. Samferdselsministeren har i sine tidligere svar til meg påpekt dette med dialog og samarbeid med kommunene. Hun har også presisert at omleggingen skal ivareta service og tilgjengelighet.

Svar:

Jeg har vært i kontakt med Posten om de forhold som tas opp i spørsmålet, og Posten har opplyst følgende:

"Posten har i forbindelse med omleggingen til Post i Butikk på Jeløya fulgt de samme behandlingsrutiner som overfor andre kommuner berørt av Postens beslutning i januar i år om å erstatte ytterligere 40 poststeder med Post i Butikk våren 2002. Milepælene i prosessen fremgår nedenfor:

- 7. januar 2002: Brev til Moss kommune om forslag til endring i postkontornettet.
- 14. januar 2002: Møte med Moss kommune.
- 15. januar 2002: Faks til Moss kommune med brev av 7. januar 2002 som man hevdet ikke var mottatt.
- 18. januar 2002: Brev til Moss kommune med Postens siste årsresultat og kvartalsrapport.
- 6. februar 2002: Faks til Moss kommune med bekræftelse på forespørsel om utsetting av klagefrist til 13. februar 2002 (Opprinnelig frist var 9. februar 2002).
- 14. februar 2002: Én dag etter utsatt ankefrist ankom faks fra Moss kommune med klage på Postens forslag til endring for Jeløy postkontor. Posten behandlet klagen.
- 18. februar 2002: Brev til Moss kommune med bekræftelse på mottak av klage.
- 11. mars 2002: Brev til Moss kommune med Postens beslutning om å ikke imøtekomme kommunens klage.

Dagen etter at denne ordinære prosessen var avsluttet i og med Postens brev, datert 11. mars 2002, ble Moss kommune og Posten lokalt enige om at kommunen skulle bli nærmere orientert om begrunnelsen for omleggingen på Jeløya. Man var også enige om at kommunen skulle komme med eventuelle kommentarer så snart som mulig fordi Posten må holde et raskt tempo i omleggingen. Posten fulgte opp med brev til kommunen, datert 14. mars 2002, der vi orienterte om begrunnelsen, bad om tilbakemelding så snart som mulig og viste til at Posten arbeidet for etablering av Post i Butikk-løsningen innen 1. juli 2002.

For å holde fastsatt tempo i saken måtte Posten samtidig starte forretningsmessige samtaler med samarbeidspartneren for Post i Butikk-løsningen. Disse samtalerne hadde ført frem til en avtale da Moss kommune én måned senere (16. april 2002) sendte brev til Posten om at løsningen etter deres vurdering, ikke var tilfredsstillende, og at de ville diskutere saken nærmere. I svarbrev av 22. april 2002 opplyste Posten at det var inngått avtale med Norgesgruppen om omlegging til Post i Butikk.

Avtalen innebærer etablering av Post i Butikk på KIWI i Sjøgata 15 og på KIWI på Refsnes.

Post i Butikk-etablering ved KIWI i Sjøgata 15 vil totalt sett ha en bedre tilgjengelighet enn dagens postkontor. Samtidig økes antall treffpunkter til Postens tjenester ved etablering av Post i Butikk på Refsnes.

Kommunen har på samme måte som andre berørte kommuner fått anledning til å bli hørt. I tillegg fikk kommunen mulighet til å komme med ytterligere kommentarer etter at den ordinære prosessen var avsluttet. Det ble i denne forbindelse gjort klart for kommunen at Posten ville holde fast ved sin tidsplan med sikte på omlegging til Post i Butikk innen 1. juli 2002.

I stortingsrepresentant May Hansens henvendelse vises det til at Moss kommune skal ha bedt om et "nytt" møte med Posten, uten at Posten skal ha gitt tilbakemelding på denne henvendelsen, og videre at Posten ikke svarer på skriftlige henvendelser fra kommunen. Det har ikke lyktes oss å spore opp hvilken henvendelse eller henvendelser det her siktes til. Posten legger vekt på å besvare alle henvendelser, og de

ansvarlige fra Postens side i denne saken er ikke kjent med at det har kommet henvendelser om ytterligere møter eller andre henvendelser som ikke er besvart."

Det er Postens ansvar å gjennomføre omleggingen av ekspedisjonsnett og sørge for en god posttjeneste i de enkelte områdene, herunder at konsesjonskravene oppfylles. Det er også Posten som treffer endelig avgjørelse om etablering av Post i Butikk og lokalisering av disse etter at de berørte kommunene har fått anledning til å uttale seg gjennom en åpen og ryddig prosess. Ut fra de opplysninger jeg har fått fra Posten har jeg ingen merknader til den dialog som har vært mellom Moss kommune og Posten i denne konkrete saken.

Spørsmål nr. 441

Innlevert 6. juni 2002 av stortingsrepresentant Audun Bjørlo Lysbakken

Besvart 14. juni 2002 av utviklingsminister Hilde Frafjord Johnson

Spørsmål:

«Regjeringen har tidligere uttrykt at den mener det er viktig at også røster som er kritiske til Verdensbanken slipper til i debatten rundt Verdensbankens ABCDE-konferanse senere denne måneden. Det er søkt om beskjeden støtte fra departementet til arrangementet Åpent Forum 23. juni.

Hva gjør statsråden for å sørge for at slike alternative arrangementer kan realiseres?»

Begrunnelse:

Utenriksdepartementet er vertskap for Verdensbankens årlige forskerkonferanse i juni. Her vil 300 forskere etter invitasjon fra banken legge fram og diskutere tema innen økonomisk utviklingsforskning. Mange organisasjoner og enkeltpersoner som er i opposisjon til Verdensbankens politikk har engasjert seg i forbindelse med dette. Engasjementet tar form av motkonferanse, demonstrasjoner, kulturarrangementer og trykksaker. Enkelte organisasjoner har sagt nei til å delta på ABCDE-konferansen fordi de mener Verdensbanken ikke har fulgt opp sine tidligere forpliktelser i dialogen med dem. Mange av dem vil likevel komme til Oslo og delta på konferansen Åpent Forum den 23. juni. Framtredende bankkritikere fra fire kontinenter vil være representert på det norskorganiserte arrangementet. En av dem som kommer til å delta der er Zambias tidligere president Kenneth Kaunda.

Svar:

Jeg deler representanten Lysbakkens syn på viktigheten av at kritiske røster kommer til orde under ABCDE-konferansen. Av denne grunn oppfordret vi Verdensbanken til trekke representanter fra kritiske grupper aktivt inn i konferansen. Således ble både ATTAC Norge og SAPRIN-nettverket invitert til å arrangere hvert sitt seminar under konferansen. Dette ville vært en god anledning til å bringe deres kritiske syn inn i debatten. Dessverre valgte både ATTAC og SAPRIN å takke nei. Heldigvis har andre norske institusjoner som SUM, CMI og Fafo valgt å delta aktivt under konferansen.

Verdensbanken deler vår oppfatning av at det er viktig å involvere kritiske røster. Dette er noe av formålet med ABCDE-konferansene - i dette tilfellet med fokus på bankens fattigdomspolitik. Flere av de utenlandske foredragsholderne og deltakerne under konferansen representerer slike kritiske synspunkter. Dette vil bidra til en debatt som reflekterer et mangfold av perspektiver på Verdensbankens rolle i utviklingsarbeidet. Jeg synes det er trist at representanter fra tilsvarende kritiske grupper i Norge har valgt å stå utenfor denne diskusjonen.

Utenriksdepartementet har mottatt en søknad om midler til et dialogforum som Oslos biskop har til hensikt å arrangere. Her vil det bli lagt til rette for diskusjon mellom Verdensbanken og et mangfold av NGO'er og andre kritiske røster. Dette arrangementet vil få støtte.

Utenriksdepartementet har også mottatt en søknad fra ForUM om å få dekket utgifter til en såkalt "motkonferanse" til ABCDE-konferansen. Søknaden på 600 000 kr anses ikke å være beskjeden i forhold til de søknadsbeløp man vanligvis opererer med. ForUM mottar betydelig støtte fra det offentlige til å

ivareta slike funksjoner som denne konferansen representerer. Jeg finner det derfor vanskelig å støtte dette arrangementet med vesentlige tilleggsmidler. Departementet har likevel funnet det mulig å bidra med midler til dekning av utgifter til en del deltakere fra utviklingsland på konferansen.

Spørsmål nr. 442

Innlevert 6. juni 2002 av stortingsrepresentant Inga Marte Thorkildsen

Besvart 19. juni 2002 av justisminister Odd Einar Dørum

Spørsmål:

«Vil justisministeren ta konkrete skritt for å gjøre noe med kjønnsbalansen i politiets ledelse?»

Begrunnelse:

Det er nå blitt klart at Vestfold og Rogaland politidistrikter ikke har ansatt en eneste kvinne blant sine nye ledere. Fra før av vet vi at kvinner innen svært mannsdominerte etater og bedrifter har problemer med å få sine kvalifikasjoner anerkjent på lik linje med mennenes. Nærings- og handelsministeren har erkjent dette, og har derfor truet med kjønnskvoteering i næringslivet dersom ikke næringslivet selv skjerper seg. I og med at politiet er en statlig etat, burde Regjeringen legge ekstra vekt på få endret den uheldige kjønnsbalansen som eksisterer. SV mener det er svært viktig at politietaten, som er særlig avhengig av legitimitet i befolkningen, legger synlig vekt på representativitet. Vi mener det er bekymringsfullt at kvinner tydeligvis har vanskelig for å bli sett og anerkjent innen politiet, og etterlyser et mer synlig engasjement på dette fra øverste ledelse innen politiet selv og fra Justisdepartementet.

Svar:

Arbeidet med likestilling i politi- og lensmannsetaten startet opp i 1990. Politiavdelingen i Justisdepartementet utarbeidet i 1995 den første handlingsplan for likestilling. Med bakgrunn i de erfaringer som er gjort, er handlingsplanen revidert ved to anledninger. Første gang for perioden 1. januar 1998 - 31. desember 1999, og nå for tidsrommet 1. januar 2000 - 31. desember 2002. Denne ligger til grunn for Politidirektoratets og politidistriktenes arbeid med likestilling til og med 31. desember 2002.

Hovedmålet for handlingsplanen er å gi like muligheter for kvinner og menn. Det er satt fem delmål: rekruttering, kompetanse, arbeidsordninger, økonomi og kvinnenettverk og kontaktpersoner. For gjennomføring av de fem delmålene ble det foreslått følgende tiltak:

1. Målsetting: Rekruttering

Det skal praktiseres positiv særbehandling av kvinner. Melder det seg flere søkere med tilnærmet like kvalifikasjoner, skal kvinner ha fortrinnsrett til stillingen dersom det er mindre enn 40 pst. kvinner i den aktuelle stillingsgruppen i politidistriktet. Det understrekes at dette også gjelder for lederstillinger. Utforme annonse/kunngjøring slik at den er attraktiv for begge kjønn. For stillingskategorier der det er mindre enn 40 pst. kvinner i politidistriktet, skal kvinner oppfordres til å søke. Tilstrebe økt kvinneandel i råd, utvalg med mer, herunder tilsettingsråd, arbeidsmiljøutvalg mv.

Tiltak: Rapport om deltakelse i råd, utvalg med mer innhentes av likestillingskontakten og sendes til Justisdepartementet innen 15. november hvert år.

2. Målsetting: Kompetanse

- Tiltak: Utarbeide individuelle kompetanseplaner, tildele kompetansegivende arbeidsoppgaver likt mellom begge kjønn.
- Tiltak: Bevisstgjøre, oppfordre og motivere kvinner til å søke etter- og videreutdanning.
- Oppfølging: Utvikling av et prosjekt Lederutviklingsprogram for kvinner. Dette er basert i e-læring og fire seminarer (20 timer hvert) i løpet av ett år. Det er planlagt å starte et pilotprosjekt i høst. I tillegg er det planlagt et mentorprogram for kvinner.

3. Målsetting: Arbeidsordninger

- Tiltak: Forholdene skal legges til rette slik at det er en reell mulighet til å arbeide deltid (jf. arbeidsmiljøloven § 46A), herunder tilrettelegge for bruk av tidskonto. I den grad det er mulig tilstrebe å gi tilsatte med omsorgsansvar anledning til å gå ut av tjenestelisten i en periode.

4. Målsetting: Økonomi

- Tiltak: Likestillingsfremmende tiltak skal innarbeides i det enkelte politidistrikt/særorgans budsjett. Det skal settes av budsjettmidler til drift av slike tiltak.

5. Målsetting: Kvinnenettverk og kontaktpersoner

- Tiltak: Arrangere temadagene for kvinnene i politidistriktet.
- Tiltak: Opprette kvinnenettverk.
- Tiltak: Kontaktperson for likestilling i politidistriktet velges ut blant en av de kvinnelige tilsatte.
- Oppfølging: Det ble opprettet kvinnenettverk for alle tilsatte i politi- og lensmannsetaten i nesten alle politidistriktene, og nettverk for kvinnelige ledere. Politidirektoratet arrangerer konferanse for kvinnelige ledere to ganger i året.

Ansvar for gjennomføring av de ovennevnte tiltakene ligger hovedsakelig hos politimestere, driftsenhetsledere og prosjektgruppen for likestilling. Politimestrene har klare retningslinjer ved innstilling til tilsettingsrådene hva angår hensynet til likestilling.

Likestilling skal brukes som et personalpolitisk virkemiddel for å fremme effektiviteten, øke trivselen og bedre samarbeidsmiljøet mellom kvinner og menn. Politimestrene skal rapportere resultatene i likestillingsarbeidet.

En oppdatert manuell statistikk fra Politidirektoratet viser at totalt sett har etaten 16,6 pst. polititjenestekvinner og at andelen kvinnelige ledere med personalansvar er 10,2 pst. pr. 12. juni 2002.

Andelen kvinnelige politistudenter som uteksamineres pr. 21. juni 2002 er ca. 33 pst. I tildelingsbrevet for 2002 er Politidirektoratet gitt i oppdrag å prioritere likestillingsarbeidet. Departementet har bedt direktoratet om en ny oversikt over kvinneandelen totalt og i de ulike lederstillinger.

I forbindelse med Politireform 2000 arbeider Politidirektoratet med en overordnet personalpolitikk for politi- og lensmannsetaten. Denne vil foreligge i nærmeste framtid. Denne personalpolitiske strategiplanen vil også ligge til grunn for direktoratets videre arbeid med likestilling.

Spørsmål nr. 443

Innlevert 6. juni 2002 av stortingsrepresentant Torny Pedersen

Besvart 11. juni 2002 av fiskeriminister Svein Ludvigsen

Spørsmål:

«Da regjeringen Stoltenberg lyste ut nye konsekvenser til lakseoppdrett var det et mål at kvinner og lokale søkere skulle prioriteres. Etter at ESA hadde innsigelser på dette punkt har nå Regjeringen Bondevik endret sitt forslag angående tildelingsforskrifter på disse punktene.

På hvilken måte vil fiskeriministeren ivareta disse viktige målsettingene med de nye tildelingsforskriftene?»

Begrunnelse:

I mange kystsamfunn er det et problem at mange jenter flytter fra sine hjemsteder. Årsakene til det er sammensatte, men en grunn er mangel på interessante jobber. Samtidig vet vi at det er mange jenter som tar fiskeri- og havbruksfaglig utdanning. Undersøkelser viser også at kvinner er gode bedriftsledere og eiere. Antallet konkurser i bedrifter eid og ledet av kvinner er meget lavt.

Videre ser en også at bedrifter bygd opp og drevet av lokale eiere gir større ringvirkninger lokalt enn bedrifter styrt fra andre deler av landet eller utlandet.

Svar:

I brev av 27. mars 2002 anbefalte ESA at enkelte bestemmelser i forslaget til ny tildelingsforskrift endres da disse anses ikke å være fullt ut forenlige med Norges forpliktelser etter EØS-avtalen.

Av de bestemmelser som ikke ble ansett som forenlige med Norges forpliktelser var den foreslåtte prioritering av kvinner ved tildelingen. På denne bakgrunn ble det ansett som nødvendig å endre den foreslåtte forskrift på dette punkt.

Samarbeidsregjeringen deler regjeringen Stoltenbergs oppfatning om at det er viktig å styrke kvinners deltakelse på eiersiden i næringen. Fiskeridepartementet har derfor foreslått at bestemmelsen om at kvinner skal prioriteres ved tildelingen erstattes med en oppfordring til kvinner om å søke konsesjon i denne tildelingsrunden. Det vises i denne forbindelse til den foreslåtte forskrift § 4 e) som lyder: "oppfordring til at kvinner søker om konsesjon."

Med denne endring ønsker Regjeringen å markere at målsettingen om å styrke kvinners stilling og innflytelse i næringen fortsatt står fast.

Spørsmål nr. 444

Innlevert 6. juni 2002 av stortingsrepresentant Bendiks H. Arnesen

Besvart 14. juni 2002 av utdannings- og forskningsminister Kristin Clemet

Spørsmål:

«Sikkerhetsopplæringen for fiskere kan bli nedlagt ved årsskiftet fordi ny avtale med kursfartøy ikke er inngått. Statsråden har tidligere avvist et spørsmål fra meg om denne saken med den begrunnelse at dette gjelder budsjett 2003. Etter min vurdering vil en avtaleinngåelse etter budsjettbehandlingen være altfor sent.

Anser Regjeringen den lovpålagte sikkerhetsopplæringen for fiskere som viktig, og hva vil i så fall statsråden gjøre for at denne opplæringa kan videreføres etter 31. desember 2002?»

Begrunnelse:

Jeg viser til mitt spørsmål av 22. mai 2002 og til statsrådets svar av 28. mai 2002. Svaret var av en slik karakter at jeg finner å måtte fremme et nytt spørsmål i saken. Jeg håper at statsråden ser alvoret i at denne

viktige og lovpålagte sikkerhetsopplæringen for fiskere nå faktisk står i fare for å bli nedlagt.

Ut fra dette ser jeg det nødvendig med et større engasjement i saken enn det som har vært tilfelle hittil.

Derfor håper jeg at statsråden denne gangen vil gi meg et fylligere svar.

Svar:

Krav til sikkerhetsopplæring for fiskere er fastsatt i forskrift av 10. februar 1989. Regjeringen anser at pålagt sikkerhetsopplæring er et viktig tiltak for å ivareta sikkerheten på fiskefartøyene. Regjeringen vil derfor videreføre kravet om sikkerhetsopplæring for fiskere.

Sikkerhetskursene kan organiseres på flere måter, blant annet kan kursene gjennomføres ved landbaserte kurssentra, slik det delvis gjøres i dag.

Spørsmål nr. 445

Innlevert 7. juni 2002 av stortingsrepresentant Asmund Kristoffersen

Besvart 13. juni 2002 av helseminister Dagfinn Høybråten

Spørsmål:

«Opplæring av pasienter og pårørende er ifølge helselovgivningen én av fire oppgaver for sykehusene. Stiftelsen Nasjonal Plan for Astmaskoler har gjennom prosjektmidler utviklet et metodisk verktøy for opplæring av astmapasienter. Studier viser at de som har gjennomgått opplæringen, har hatt ca. 70 pst. reduksjon i primærlegekonsultasjoner og sykefravær. Prosjektperioden er over, og tilbudet står i fare for å forsvinne.

Vil helseministeren opprettholde tilbudet gjennom statlig finansiering?»

Begrunnelse:

Personer med astma har hatt stor nytte av pasientopplæring. En stor norsk undersøkelse viser at pasientopplæring av personer med astma fører til bedre livskvalitet, bedre lungefunksjon, bedre medikamentvaner, reduserte legebesøk og lavere sykefravær. Dette har også gitt åpenbare samfunnsøkonomiske besparelser, selv om bedret livskvalitet for den enkelte er den aller største gevinsten.

Stiftelsen Nasjonal Plan for Astmaskoler utgav i 1998 en opplæringspakke for voksne astmatikere som i dag brukes ved nesten samtlige norske lungepoliklinikker og i spesialisthelsetjenesten for øvrig. Opplegget er senere utviklet også for barn og ungdom. Det er også utarbeidet en egen internettbasert opplæringspakke og databasert opplæringsverktøy for allmennpraktikere. Det kan og være grunn til å minne om at prosjektet er drevet gjennom stor grad av ulønnet dugnadsinnsats mellom fagfolk, myndigheter og brukere innenfor et budsjett på mellom 2-3 mill. kr pr. år. I spesialisthelsetjenesteloven er sykehusene pålagt fire hovedoppgaver:

1. Diagnostikk, behandling, pleie og rehabilitering.
2. Utdanning av helsepersonell.
3. Forskning.
4. Opplæring av pasienter og pårørende, noe som også er nedfelt i vedtektene for helseforetakene.

Det er selvsagt stort behov for opplæring av pasientene gjennom primærhelsetjenesten i og med at de fleste med lungesykdom er i kontakt med denne de-

len av helsetjenesten. Det er meget avgjørende både for effektiv ressursutnyttelse og for pasientenes beste at dette prosjektet videreføres på permanent basis. I denne sammenhengen er det viktig at pasienter og helsepersonell har kontinuerlig tilgang på oppdaterte og effektive opplæringsplaner og verktøy for pasienter med kronisk lungesykdom. Derfor er det avgjørende at en kan bevare og stadig videreutvikle en nasjonal ressurs- og kompetansebase, bl.a. basert på det utviklede astmaskoleopplegget. En utvikling tilknyttet en av våre lærings- og mestringssentre er naturlig, f.eks. lærings- og mestringssentret ved Vest-Agder Sentralsykehus som etter det jeg forstår, har arbeidet tett opp til Stiftelsen Nasjonal Plan for Astmaskoler. Tilknytning til Aker sykehus som har nasjonal funksjon, kan også være aktuelt.

Jeg vil sterkt understreke behovet for at dette tilbudet opprettholdes og videreutvikles i takt med ny forskning. Nå er redskapet utviklet for å komme denne store gruppe pasienter i møte. Nå må dette opplegget komme inn under en ordinær statlig finansiering, og etter det jeg er kjent med, er det behov for ca. 1 mill. kr pr. år for å drive prosjektet videre.

Svar:

For personer med en kronisk sykdom som astma er god opplæring og mestring av sykdommen et viktig supplement til den medisinske behandlingen. Tilbudet kan i noen grad gis i primærhelsetjenesten, men må i all hovedsak foregå i spesialisthelsetjenesten i sykehus, poliklinikker og hos privatpraktiserende spesialister.

Nasjonal Plan for Astmaskoler (NPAS) er et metodisk verktøy til bruk i opplæring av astmapasienter til å takle sin sykdom. NPAS er organisert som en privat stiftelse med formål å utarbeide og vedlikeholde opplæringsmateriell for mennesker med astma, samt bistå med opplæring/veiledning til helsepersonell bl.a. ved kursvirksomhet. Arbeidet har i en utviklingsfase 1998-2002 hatt et budsjett på 2-3 mill. kr pr. år med støtte fra Norges Astma- og Allergiforbund, Stiftelsen Helse og Rehabilitering, flere farmasøytiske firmaer, Den norske lægeforening og fra daværende Sosial- og helsedepartementet.

NPAS fikk tildelt midler fra det daværende Sosial- og helsedepartementet i 1998 og 1999 på henholdsvis 615 000 kr og 340 000 kr i forbindelse med

handlingsplan for forebygging av astma, allergi og inneklimasykdom. Departementet har ikke gitt bevilgning til NPAS etter dette.

Stortinget har gjennom lovverket gitt klare føringer på at pasienter med kroniske lidelser skal ivaretas særskilt. Opplæring av pasienter og pårørende er ifølge lov om spesialisthelsetjenesten (§ 3-8) én av fire hovedoppgaver for sykehusene. Praktisk erfaring viser at en gjennom aktiv medvirkning fra pasientens side oppnår bedre symptomkontroll og mestring av sykdommen. Helseforetakene har også plikt til å utvikle individuelle planer for pasienter med kroniske lidelser (jf. spesialisthelsetjenesteloven § 2-5). Planene skal utarbeides sammen med pasient og pårørende, eventuelt også primærhelsetjenesten. Jeg har derfor i styringsdokumentene til regionale helseforetak understreket at de har et særlig ansvar for å ivareta pasienter med kroniske lidelser.

Stiftelsen NPAS har utviklet pedagogisk materiell som i varierende grad er blitt benyttet av de astmaskolene som er etablert i norske sykehus, og disse kan vise til gode kliniske resultater. I en rapport fra Statens helsetilsyn fra 2000 konkluderes det med at *"astmaskoler er en metode for pasientopplæring som bør kunne gjennomføres innenfor de eksisterende rammer i norsk helsevesen"*.

Jeg mener at det gjennom lovverket, de styringssignalene som jeg har gitt helseforetakene, og de tilbudene som allerede er etablert i en rekke sykehus, er lagt til rette for å bygge opp og gjennomføre gode tilbud til pasienter med astma. Jeg finner derfor at det ikke er hensiktsmessig å gi særskilt støtte til drift av en enkelt virksomhet som Stiftelsen NPAS.

Nasjonalt kompetansesenter for læring og mestring ved kronisk sykdom ved Aker universitetssykehus HF har som en av sine oppgaver å sikre nasjonal kompetanseoppbygging, nettverksbygging og spredning av kompetanse når det gjelder mestring av kroniske sykdommer. Senteret arbeider nært med bruker/pasientorganisasjoner både når det gjelder utforming og iverksetting av tiltak. Kompetansesenteret skal også bidra med rådgivning og faglig støtte til andre sykehus m.m. og har bl.a. bidratt ved utarbeidelse av barnemodul for NPAS astmaskole. Kompetansesenteret bør derfor kunne være en aktuell samarbeidsparter i forhold til NPAS.

Spørsmål nr. 446

Innlevert 7. juni 2002 av stortingsrepresentant Marit Arnstad

Besvart 14. juni 2002 av fiskeriminister Svein Ludvigsen

Spørsmål:

«Makrellkvotene har økt fra 157 160 tonn i 1998 til foreslåtte 182 637 tonn i 2002. I samme periode er kvotene for ringnotfartøy under 70 fot dramatisk redusert. Kvotene er nå så lave at det er svært vanskelig å drive lønnsomt for kystringnotflåten.

Hvorfor er kvotene så dramatisk redusert for denne fartøygruppen, og hva vil statsråden foreta seg for å sikre ringnotfartøy under 70 fot den del av makrellkvoten som samsvarer med veksten og utviklingen i kvotegrunnlaget for makrellfisket som helhet?»

Begrunnelse:

Fiskeridirektoratet sitt forslag til "regulering av fiske etter makrell 2002" innebærer for ringnotfartøy under 70 fot blant annet at fartøygruppa 18-21,35 meter har fått redusert sin kvote fra 510 tonn i 1998 til 217 tonn i 2002, mens fartøygruppa 13-14,99 meter har fått kvoten redusert fra 220 tonn til bare 92 tonn i 1992.

Svar:

Som vist i tabellen under har den norske makrellkvoten økt siden 1996. Tabellen viser også at andelen av kvotene som har tilfalt kystflåten ikke har blitt drastisk redusert i årene etter 1996. I 1996 og 1997 var det avsatt et kvantum på 20 000 tonn til kystfartøygruppens fiske. I årene 1998 til og med 2001 var kystfartøyenes gruppekvote satt til 30 000 tonn. For inneværende år er gruppekvote 33 788 tonn.

Tabellen viser videre at kystandelen i 1990 var på 12,3 pst. Den gikk gradvis nedover til 8,1 pst. i 1994. I 1995 var utgjorde kystandelen 10 pst. og økte til 19,1 pst. i 1998 og 1999. I løpet av de siste 13 årene var kystandelen på sitt høyeste i disse to årene. Det kan derfor virke noe misvisende å bruke 1998 som referanseår for relativ fordeling mellom de ulike reguleringsgruppene.

Ut fra tabellen under kan jeg ikke se at det er grunnlag for å hevde at kystfartøygruppen har fått drastisk redusert sine kvoteandeler i løpet av de siste årene.

År	Totalfangst (tonn)	Kystandel (%)	Ringnotandel (%)	Trålandel (%)
1990	147 000	12,3	86,3	1,4
1991	180 000	11,3	85,9	2,8
1992	208 000	9,7	88,0	2,3
1993	223 000	8,4	89,4	2,2
1994	260 000	8,1	90,3	2,0

1995	202 000	10,0	87,5	2,5
1996	136 000	15,0	82,7	2,3
1997	137 000	15,0	82,7	2,3
1998	157 280	19,1	78,7	2,2
1999	160 233	19,1	78,7	2,2
2000	171 373	17,4	80,4	2,2
2001	176 370	17,0	80,4	2,2
2002 ^a	182 637	18,5	71,9	3,2

a SUK-fartøyene kan fiske 6,4 % av den norske kvoten, eller rettene: 8,2 % av ringnotgruppens kvote.

Jeg er imidlertid klar over at maksimalkvotene til det enkelte fartøy har blitt redusert etter 1998. I årene 1998-2000 var maksimalkvoten for fartøy mellom 18 og 21,35 meter på 350 tonn. Denne kvotestørrelsen innebar en betydelig grad av overregulering.

Kystfartøygruppens fiske etter makrell ble i 2000 avvirket i løpet av kort tid, og man fant at dette fisket ble avvirket på en uhensiktsmessig måte. Kappfisket, som følge av effektive båter og høy overregulering, gav ikke optimal avkastning, verken for fiskeflåten eller fiskeindustrien. Kystfartøygruppens effektivitet hadde økt kraftig i løpet av de siste årene, både som resultat av teknologisk utvikling og et økende antall store fartøy i kystgruppen. Maksimalkvotene ble derfor redusert til 290 tonn i 2001 for fartøygruppen mellom 18 og 21,35 meter.

En maksimalkvote er en kvote som er overregulert. Det at et fiskeri er overregulert betyr at det er utdelt mer kvote enn en faktisk har til disposisjon. Summen av de individuelle kvotene overstiger altså gruppekvote som er til disposisjon for vedkommende fartøygruppe.

Den vanligste grunnen til at en velger å bruke overregulering er at man har erfaring for at ikke alle fisker sine kvoter fullt ut. For å sikre at gruppekvote blir oppfisket uten at en må foreta flere refordelinger, velger en å dele ut mer kvote enn en faktisk har til disposisjon, dvs. overregulere. Dersom flere fartøy enn antatt velger å delta aktivt i fisket, må fisket stoppes før alle som deltar i fisket har fått sin kvote.

Dersom en ønsker at fartøyene skal ha stor grad av sikkerhet for å kunne fiske sine kvoter brukes liten eller ingen overregulering. I slike tilfeller har man en såkalt fartøykvoteregulering. Fartøykvoteregulering benyttes i fiskerier der en på grunnlag av erfaring vet at alle aktuelle fartøy fisker sine tildelte kvoter tilnærmet fullt ut.

En annen grunn til å bruke overregulering er at kvoten pr. fartøy ville blitt svært lav dersom en ikke

delte ut mer enn en faktisk hadde til disposisjon. For å sikre at de mest aktive fiskerne får et rimelig driftsgrunnlag benyttes da overregulering.

Jo større grad av overregulering, desto større vil konkurranseelementet i fisket være, og jo raskere vil kvoten bli oppfisket og fisket dermed stoppet. Ved stor grad av overregulering vil det således være vanskelig både for fisker og fiskeindustrien som er avhengig av stabilitet i leveransene, å planlegge driften.

Etter hvert som flere og flere fiskeri blir deltakerregulert vil deltakelsen bli mer avgrenset og behovet for overregulering vil reduseres. I tillegg har utøverne ved innføring av ulike strukturtiltak et større behov for garanti for kvotene, noe som vil innebære lavere grad av overregulering.

Reguleringsforskriften for kystfartøygruppens fiske etter makrell for inneværende år, herunder størrelsen på maksimalkvotene, er ennå ikke fastsatt. Under møtet i Reguleringsrådet i Bergen 5. juni 2002 tilrådte flertallet i rådet at overreguleringen måtte ytterligere reduseres for kystgruppens makrellfiske. En maksimalkvote på 217 tonn ble anbefalt for fartøyene mellom 18 og 21,35 meter. Forslaget innebærer en overregulering på 8,7 pst. Men som sagt, forskriften er ennå ikke fastsatt.

Jeg vil derfor avslutningsvis understreke at det ikke er slik at kystandelen har gått dramatisk ned i forhold til tidligere år. Tilrådingen som foreligger fra Reguleringsrådet om størrelsen på maksimalkvotene innebærer at overreguleringen reduseres slik at fisket kan strekkes mer ut i tid. Fiskerne vil da i større grad enn før kunne konkurrere med hverandre om å få størst mulig verdi ut av tildelte kvoter, ikke bare om

å få størst mulig kvantum. En lavere grad av overregulering vil ifølge tilrådingen kunne føre til en høyere verdiskaping i kystfartøygruppens fiske etter makrell.

Dersom vi ser på utviklingen av deltakelsen og fangsteffektiviteten i kystfartøygruppen er det etter min mening åpenbart at det var behov for å adgangsbegrense denne gruppen. Makrellfisket for gruppen over 13 meter ble adgangsbegrenset i 1997, mens fartøygruppen under 13 meter ble adgangsbegrenset fra 2002.

Fiskeridepartementet vil i løpet av sommeren sende ut et høringsnotat om drifts- og strukturordninger for kystflåten. Disse ordningene har til hensikt å bedre lønnsomheten til det enkelte fartøy enten gjennom frivillige sammenslåinger eller samarbeidsformer. Ordningene vil gi den enkelte fisker større mulighet til å tilpasse seg det driftsmønsteret han eller hun finner mest rasjonelt. Når et visst kvantum skal fordeles, kan bare den enkelte få mer, dersom kvantumet deles på færre fartøy.

Jeg vil i løpet av kort tid fastsette reguleringsforskriften for kystfartøygruppens fiske etter makrell. Jeg er godt kjent med innspillene fra de enkelte organisasjonene både i flåteleddet og på landsiden. Innspillene ble for øvrig gjengitt i sakspapirene til Reguleringsrådet og behandlet der.

Fordelingen av den norske kvoten for makrell i 2002 mellom ringnotgruppen, trålgruppen og kystfartøygruppen er imidlertid fastsatt i forskrift av 20. desember 2001 om regulering av fisket etter makrell i 2001. Denne fordelingen gir kystfartøygruppen en kvoteandel på 18,5 pst. i 2002, mot 17,0 pst. i 2001.

Spørsmål nr. 447

Innlevert 7. juni 2002 av stortingsrepresentant Anne Helen Rui

Besvart 13. juni 2002 av helseminister Dagfinn Høybråten

Spørsmål:

«Norsk Fengsels- og Friomsorgsforbund mener at 86 innsatte burde vært plassert i psykiatrisk eller annen egnet institusjon enn fengsel.

Kan helseministeren si noe om når og hvordan de helsemessige forhold for de innsatte blir fulgt opp?»

Begrunnelse:

Norsk Fengsels- og Friomsorgsforbund gjennomførte en undersøkelse om helsetilstanden blant de innsatte i 2001. Forbundet framhever her at 305 innsatte er feilplassert i fengselsvesenet og at dette gjelder i stor grad de store fengslene i Oslo, Bergen og Trondheim. I tillegg har Statens helsetilsyn påpekt at

helsetilstanden til de innsatte i fengslene er generelt dårlig.

Svar:

Innsatte i fengsel er en utsatt og sårbar gruppe som har høyere sykkelighet enn befolkningen for øvrig. Det antas at både fysiske og psykiske problemer er mer utbredt blant innsatte enn i befolkningen for øvrig. Mange av de innsatte har problemer med narkotikaavhengighet. I tillegg har mange alvorlige personlighetsforstyrrelser som disponerer for forskjellige psykiske lidelser. Dette gjenspeiler seg bl.a. ved at de innsatte har et høyt forbruk av helsetjenester. Det

er gjort undersøkelser som viser at legesøkningen blant de innsatte er seks ganger høyere enn i normalbefolkningen.

I 2001 gjennomførte Helsetilsynet og fylkeslegene felles tilsyn med deler av helsetjenestetilbudet ved 34 av landets 43 fengsler. Blant de forhold som ble undersøkt var hvordan virksomhetene sikrer de innsattes rett til nødvendig helsehjelp. Fylkeslegene fant at de aller fleste innsatte fikk tilstrekkelig informasjon om helsetjenestetilbudet i fengslene, og at tilgjengeligheten til primærhelsetjenesten var god. Dersom det var behov for det, ble de innsatte henvist til spesialisthelsetjenesten.

Som nevnt over er det en kjensgjerning at mange innsatte har psykiske problemer. De fleste av disse kan behandles forsvarlig i tilknytning til soning. Enten kan dette gjøres i helsetjenesten inne i fengselet, eller ved innleggelse eller poliklinisk behandling utenfor fengselet. En del blir behandlet ved at spesialisthelsetjenesten kommer til fengselet. Ved alvorlig sinnslidelse skal vedkommende overføres til psykisk helsevern.

Det er i ferd med å bli igangsatt et forskningsprosjekt i regi av Forskningsstiftelsen Fafo om innsattes levekår. Prosjektet er et ledd i levekårsforskningen i Norge for å kartlegge den faktiske fordelingen av ressurser og sykdom i befolkningen generelt, og i og mellom grupper spesielt. I denne sammenheng er et av målene å få bedre kunnskap om psykiske lidelser blant innsatte. Prosjektet er et samarbeid mellom Fafo, kriminalomsorgsavdelingen i Justisdepartementet og Sosial- og helsedirektoratet. Kompetansesentrene for fengsels-, sikkerhets- og rettspsykiatri har også vært samarbeidspart. Denne kunnskapen vil ha betydning for utformingen av straffegjennomføringen, behandling, rehabiliteringstiltak og andre kriminali-

tetsforebyggende tiltak. Arbeidet skal starte i august 2002.

Sosial- og helsedirektoratet reviderer nå Veileder for helsetjenesten til de innsatte (1987). Arbeidet er høyt prioritert blant annet som en oppfølging av tilsynsrapporten fra tilsynet med helsetjenesten til de innsatte. Planen er å ferdigstille arbeidet i 2002.

Gjennom de siste årene har departementet satt et sterkt fokus på problematikken rundt psykotiske innsatte. Jeg viser i denne forbindelse til St.prp. nr. 1 for 2001-2002: *"Antall psykotiske innsatte i norske fengsler er ikke stort. Statens helsetilsyn antar at inn- til om lag 5-8 innsatte på landsbasis til enhver tid oppfyller vilkårene i lov om psykisk helsevern for tvangsinnleggelse. For disse er det ofte en viss ventetid før de overføres til sykehus. I de senere år er ventetiden blitt vesentlig forkortet, men kan i enkelte tilfeller variere."*

Den pågående opptrappingsplanen for psykisk helse vil også komme de innsatte til gode på linje med den øvrige befolkningen.

Soningsforholdene er av betydning for hvorvidt psykoser oppstår under soningen. Det finnes forskjellige typer fengsler med ulik grad av sikkerhet, fra helt åpne fengsler til lukkede anstalter. Fengselsvesenet tilstreber så langt som mulig at innsatte plasseres under soningsforhold tilpasset på en slik måte at psykoser ikke oppstår. Dette er forhold kriminalomsorgen er spesielt oppmerksom på ved utbyggingen av tilbudet til forvaringsdømte ved Ila.

Jeg vil be Statens helsetilsyn vurdere hvorvidt det med bakgrunn i FFOs undersøkelse er behov for å se nærmere på hvorvidt innsatte får det helsemessige tilbudet de har behov for. Dersom det er behov for det, vil jeg be Statens helsetilsyn gjennomføre særskilt tilsyn.

Spørsmål nr. 448

Innlevert 7. juni 2002 av stortingsrepresentant Britt Hildeng

Besvart 14. juni 2002 av helseminister Dagfinn Høybråten

Spørsmål:

«Det er for 2002 bevilget 70 mill. kr til behandling av pasienter med alvorlige spiseforstyrrelser i utlandet. Disse pasienter er avhengig av få en tett oppfølging etter at de kommer tilbake til Norge.

Hvilke konkrete opplegg har helsevesenet til disposisjon i denne sammenheng?»

Begrunnelse:

Spørsmålet er sendt på grunn av henvendelser jeg har fått om manglende oppfølging i slike situasjoner som jeg har beskrevet.

Dersom behandling av pasienter med spiseforstyrrelser skal kunne gi positive resultater, er en helt avhengig av en tettere oppfølging. Dersom dette ikke finnes i tilstrekkelig grad, vil behandling i utlandet miste sin verdi. Dersom slike tilbud ikke eksisterer, burde en vel sørge for at de ble utviklet.

Svar:

Jeg vil innledningsvis gjøre oppmerksom på at tallet som er lagt til grunn i spørsmålet ikke medfører riktighet. Rikstrygdeverkets Prosjekt - Kjøp av helse tjenester i utlandet har foreløpig avsatt 25 mill. kr til

behandling av denne pasientgruppen. I Regjeringens forslag til Revidert nasjonalbudsjett (RNB) for 2002 er det lagt til grunn at det skal finnes midler til å ferdigbehandle alle som allerede er under behandling eller som har takket ja til tilbud om sådan.

Regjeringen har erkjent at det er behov for å bedre behandlingstilbudet for mennesker med spiseforstyrrelser i Norge. Dette var også bakgrunnen for at det ble utarbeidet en strategiplan mot spiseforstyrrelser i 2000. Strategiplanen inneholder omfattende tiltak både når det gjelder forebygging, kompetanseheving og økt kapasitet i behandlingsapparatet, og skal følges opp av de regionale helseforetakene. Det er også utarbeidet en veileder for behandling av spiseforstyrrelser i spesialisthelsetjenesten hvor kontinuitet og langtidsoppfølging vektlegges.

Som et supplement til det innenlandske tilbudet har Prosjekt - Kjøp av helsetjenester i utlandet inngått avtaler med svenske og engelske behandlingssinstitusjoner for pasienter med alvorlige spiseforstyrrelser. Disse landene er valgt på grunn av bra faglige resultater og av språkmessige hensyn.

Ifølge tall fra prosjektet er foreløpig 37 pasienter i gang med sitt behandlingsopplegg. Behandlingen foregår med dag- eller døgninnleggelse ved utenlandsk behandlingssenhet, og skjer ofte i vekselspill mellom den utenlandske og norske behandlingssenheten.

Prosjektet har, i samarbeid med fagfolk, utarbeidet et behandlingsopplegg hvor det er lagt stor vekt på samarbeid og kontinuitet i forhold til ansvarlig behandlingssenhet i Norge. Det er opprettet en faggruppe som fungerer som et bindeledd mellom behandlingssenhet i utlandet og i Norge. Pasienter som helt eller delvis behandles i utlandet er derfor sikret oppfølging når de kommer tilbake til Norge.

En svært viktig del av det faglige opplegget går ut på at helsepersonell med behandlingsansvar i Norge kan hospitere ved de utenlandske behandlingssenheter når disse har en norsk pasient innlagt. Målsettingen er å tilføre det norske behandlingsmiljøet økt kompetanse, noe som vil føre til positive effekter utover prosjektets varighet.

Spørsmål nr. 449

Innlevert 7. juni 2002 av stortingsrepresentant Gunhild Øyangen

Besvart 13. juni 2002 av helseminister Dagfinn Høybråten

Spørsmål:

«Stortinget forutsatte i statsbudsjettet for 2002 at det nye Sosial- og helsedirektoratet ikke skulle drive med forskning. Likevel søker direktoratet forsker til avdeling for helsetjenesteforskning.

Er statsråden klar over utlysningen, og mener statsråden dette er i tråd med Stortingets forutsetninger?»

Begrunnelse:

Stortinget behandlet opprettelse av nytt Sosial- og helsedirektorat i statsbudsjettet for 2002. Sosialkomiteen sa i forbindelse med organiseringen:

"Komiteen finner det naturlig at direktoratet skal utvikle en bestillerkompetanse overfor eksterne forskningsmiljøer og ha kompetanse til å oppsummere forskning som foregår andre steder. Komiteen understreker at det ikke bør bygges opp noe eget forskningsmiljø med kapasitet til å igangsette flere egne forskningsprosjekter i direktoratet."

Flertallet i komiteen viser også til et brev fra helseministeren av 4. desember 2001 angående denne saken der han blant annet skriver:

"Sosial- og helsedirektoratet skal ikke ha forskningsaktiviteter som forutsettes å ha en fri og uavhengig stilling, dette er forskning som bør skje ved universitets- og forskningsmiljøene."

Likevel utlyser direktoratet ledig stilling som forsker i avdeling for helsetjenesteforskning. Utlyst i Dagens Medisin 23. mai 2002.

Svar:

Jeg har fått opplyst fra Sosial- og helsedirektoratet at det er lyst ut stillinger for to forskere, to seniorrådgivere, to rådgivere, fagredaktør og førstekonsulent til Enhet for kunnskapshåndtering.

Ved omorganiseringen av den sentrale sosial- og helseforvaltningen ble det overført et miljø fra Folkehelse til Sosial- og helsedirektoratet knyttet til kunnskapsoppsummering og metodevurdering. Viktige mål for integrering av dette miljøet er knyttet til bl.a. prioritering, kvalitetsutvikling og utvikling av normer og retningslinjer for helse- og sosialtjenestene. I 2002 har miljøet i Sosial- og helsedirektoratet vært organisert i Enhet for kunnskapshåndtering. Enhet for kunnskapshåndtering skal fremme velinformerte beslutninger om valg av virkemidler i sosial- og helsetjenesten, det vil si beslutninger som er forankret i

pålitelig forskningsbasert informasjon og som også reflekterer den enkeltes og samfunnets verdier. Enheten skal gjøre pålitelig informasjon om effekter av sosial- og helsetjenester lettere tilgjengelig for helsepersonell, forvaltningen og publikum. Slik skal enheten være med å fremme god helse og sosial trygghet - og en forsvarlig bruk av fellesmidlene.

Det fremgår av dette at direktoratet ikke skal ha forskningsaktiviteter som forutsettes å ha en fri og uavhengig stilling. Dette er forskning som bør skje ved universitetene, og i de uavhengige forskningsmiljøene. Utlysning av stilling som forsker er et uttrykk for at miljøet har behov for forskerkompetanse knyttet opp mot hovedfunksjonen som er kunnskapsoppsummering og kvalitetsutvikling.

Jeg viser til Stortingets behandling av saken under budsjettbehandlingen høsten 2001. Følgende ble uttalt fra Stortinget, jf. Budsjett-innst. S. nr. 11 for 2001-2002:

"Komiteen finner det naturlig at direktoratet skal utvikle en bestillerkompetanse overfor eksterne forskningsmiljøer og ha kompetanse til å oppsummere

forskning som foregår andre steder. Komiteen understreker at det ikke bør bygges opp noe eget forskningsmiljø med kapasitet til å igangsette flere egne forskningsprosjekter i direktoratet."

"Sosial- og helsedirektoratet skal ikke ha forskningsaktiviteter som forutsettes å ha en fri og uavhengig stilling, dette er forskning som bør skje ved universitets- og forskningsmiljøene. Direktoratet skal kunne bestille forskning i eksterne forskningsmiljøer og ha kompetanse til å oppsummere forskning på sosial- og helsetjenesteområdet (metodevurdering og kunnskapssammenstilling). Direktoratet skal videre ha utredningskompetanse og kunne gjennomføre forskningsbaserte utredninger."

Rammene for virksomheten i Sosial- og helsedirektoratet slik det er skissert i Budsjett-innst. S. nr. 11 for 2001-2002, ligger fast. Avklaring knyttet til endelig organisering av miljøet for kunnskapsoppsummering og kvalitetsutvikling av helse- og sosialtjenestene er til vurdering i departementet. Regjeringen vil komme tilbake til saken i forbindelse med behandling av St.prp. nr. 1 for 2002-2003.

Spørsmål nr. 450

Innlevert 7. juni 2002 av stortingsrepresentant Åslaug Haga

Besvart 14. juni 2002 av justisminister Odd Einar Dørum

Spørsmål:

«Statsministeren har tidligere uttrykt at KrF ikke vil godta EUs patentdirektiv. Bare fem EU-land har så langt innlemmet direktivet i sitt nasjonale lovverk. Norge har mulighet til å få prøvd ut vårt standpunkt om at EUs patentdirektiv strider mot FNs konvensjon om biologisk mangfold ved å bringe saken inn for Den internasjonale domstol i Haag. FN-konvensjonen åpner for dette.

Vil statsministeren benytte seg av denne muligheten?»

Begrunnelse:

I valgkampen gav statsminister Bondevik klart uttrykk for at EUs patentdirektiv er uakseptabelt. I tillegg svarte samtlige av KrFs stortingsrepresentanter på skriftlig spørsmål at de vil gå inn for et norsk veto mot EU-direktivet om patent på liv. Nå har 41 organisasjoner, blant annet Den norske kirke, sluttet seg til et opprop om at EUs direktiv om patent på liv ikke kan godtas, og at Norge bør avvente situasjonen internt i EU som er preget av uenighet og at flere medlemsland ikke ønsker å innlemme direktivet.

Norges standpunkt har vært at patentdirektivet

bryter med FNs konvensjon om biologisk mangfold. Norge prosederte i 2001 for EU-domstolen til støtte for Nederlands krav om at patentdirektivet må kjennes ugyldig. Nederland gikk i 1998 til søksmål mot EU-domstolen med krav om at direktivet måtte kjennes ugyldig, blant annet pga. av motstrid med en rekke konvensjoner, en av dem FNs konvensjon om biologisk mangfold. Det norske innlegget under den muntlige høringen fokuserte i hovedsak på forholdet mellom patentdirektivet og Biodiversitetskonvensjonen, og det ble blant annet påpekt at direktivet ville gjøre det vanskelig å oppfylle flere av konvensjonens målsettinger. EUs egen domstol satte med dommen mot Nederland 9. oktober 2001 en av verdens viktigste miljøavtaler til side. I denne situasjonen har Norge og de mange EU-landene som ikke vil innlemme direktivet i sitt lovverk, fremdeles en uprøvd utvei. Norge står friest til å prøve ut denne utveien siden vi ikke er medlemmer av EU. I EU-domstolen var det EU som avgjorde hvorvidt EUs patent på liv er i strid med FNs konvensjon. Saken er imidlertid ennå ikke prøvd for domstolen i Haag, slik Biodiversitetskonvensjonen åpner for etter konvensjonens artikkel 27. Artikkel 27, "Settlement of Disputes", skisserer framgangsmåten for hvordan en kan få løst saker der

det hevdes motstrid: "1. *In the event of a dispute between Contracting Parties concerning the interpretation or application of this Convention, the parties concerned shall seek solution by negotiation.* 2. *If the parties concerned cannot reach agreement by negotiation, they may jointly seek the good offices of, or request mediation by, a third party.* 3. *When ratifying, accepting, approving or acceding to this Convention, or at any time thereafter, a State or regional economic integration organisation may declare in writing to the Depository that for a dispute not resolved in accordance with paragraph 1 or paragraph 2 above, it accepts one or both of the following means of dispute settlement as compulsory: (a) Arbitration in accordance with the procedure laid down in Part 1 of Annex II; (b) Submission of the dispute to the International Court of Justice.* 4. *If the parties to the dispute have not, in accordance with paragraph 3 above, accepted the same or any procedure, the dispute shall be submitted to conciliation in accordance with Part 2 of Annex II unless the parties otherwise agree.* 5. *The provisions of this Article shall apply with respect to any protocol except as otherwise provided in the protocol concerned.*"

Å bringe saken inn for Den internasjonale domstol i Haag vil også være en ypperlig måte til prinsipielt å vise Norges sterke ønske om at FN skal være den høyeste internasjonale organisasjon. En sak mellom domstolene til EU og FN ville sette på plass viktige grunnstolper i den internasjonale rettsorden.

Svar:

Statsministeren har bedt meg som rette vedkommende om å besvare spørsmålet.

Direktiv 98/48/EF om rettslig beskyttelse av bioteknologiske oppfinnelser, det såkalte patentdirektivet, er omstridt både i Norge og i EU. Regjeringspartiene har som kjent ulikt syn på direktivet og Kristelig Folkeparti og Venstre fastholder sin motstand mot direktivet.

Direktivet har vært ansett som problematisk i forhold til konvensjon 5. juni 1992 om biologisk mangfold (Biodiversitetskonvensjonen). Det norske innlegget i Nederlands annullasjonssøksmål for EF-domstolen tok opp en rekke problemstillinger knyttet til Biodiversitetskonvensjonen. Domstolen kom til at det ikke er direkte motstrid mellom patentdirektivet og Biodiversitetskonvensjonen. Direktivet begrenser derimot hvilke typer tiltak som kan anvendes for å oppfylle konvensjonens krav.

Representanten Haga reiser spørsmål om Regjeringen vil reise sak for Den internasjonale domstol i Haag for å få denne domstolens syn på spørsmålet om patentdirektivet er i strid med Biodiversitetskonvensjonen.

Både EU og Norge er part i Biodiversitetskonvensjonen. Etter konvensjonens artikkel 27 nr. 3 bokstav b kan tvister mellom konvensjonspartene om tolkningen og anvendelsen av konvensjonen bringes inn for domstolen i Haag. Forutsetningen er at partene i saken har gitt en erklæring der de aksepterer domstolens kompetanse til å behandle slike tvister. EU har ikke gitt noen erklæring om dette. Biodiversitetskonvensjonen gir derfor ikke grunnlag for å reise sak mot EU for domstolen i Haag om forholdet mellom patentdirektivet og konvensjonens bestemmelser.

Regjeringen tar innvendingene mot patentdirektivet alvorlig. Den forrige regjering opprettet en embetsverksgruppe som utredet tiltak for å imøtekomme innvendingene mot direktivet. Disse tiltakene vil bli utredet videre. Biomangfoldlovutvalget vurderer mulige tiltak som kan ivareta målsettingene i Biodiversitetskonvensjonen i forbindelse med patentering. Dette gjelder bl.a. målet om å sikre en rettferdig fordeling av utbyttet fra utnyttelsen av genressurser. Regjeringen vil dessuten vurdere de etiske problemstillingene som saken reiser.

Regjeringen vil redegjøre nærmere for disse problemstillingene når spørsmålet om direktivets innlemming i EØS-avtalen legges frem for Stortinget.

Spørsmål nr. 451

Innlevert 7. juni 2002 av stortingsrepresentant Karl-Anton Swensen

Besvart 11. juni 2002 av fiskeriminister Svein Ludvigsen

Spørsmål:

«I Innst. O. nr. 123 for 2000-2001 settes det visse kriterier for tildeling av nye havbrukskonsesjoner. Det legges opp til at de nye konsesjonene skal ha en lokal forankring og at nyetablerere, aktører med 1-2 konsesjoner og kompetente kvinner skal prioriteres, og salgssperre på 10 år. I forslag til forskrift som nå er ute på høring, er disse klare premisser ikke ivare tatt.

Mener statsråden at en slik utvanning av Stortingets vedtatte kriterier kan gjøres uten ny saksbehandling i Stortinget?»

Begrunnelse:

Kystpartiet har merket seg at Regjeringen lar utforming av forskrift for tildeling av oppdrettskonsesjoner i våre kyst- og fjordstrøk styres av krav fra ESA, og at Stortingets vedtatte kriterier utvannes. Kystpartiet har også merket seg at Fiskeridepartementets forslag til forskriftsendring innebærer at departementet, i forskrifts form, utvider sine egne fullmakter til å utvise skjønn i forhold til de krav Stortinget har satt. Kystpartiet mener dette strider med det grunnleggende prinsipp at utvidet fullmaktsadgang bare kan tildeles fra dem som har lovgiveransvar, altså Stortinget. Det vil være av interesse å bli orientert om hvilke vedtak i Stortinget statsråden bygger på ved utformingen av ny forskrift for tildeling av havbrukskonsesjoner.

Kystpartiet viser til at gjeldende havbrukslov var vedtatt før Norge forhandlet med EU om vilkår for EØS-avtalen, og at denne loven, inkludert § 6, var til vurdering i forhold til nødvendige lovendringer i forbindelse med godkjenning av EØS-avtalen både i Norge og i EU. Som redskap i norsk fiskeriforvaltning, som er holdt utenfor EØS-avtalen, ble det ikke forlangt endringer i havbruksloven. Når det nå forlanges at Norge skal frasi seg muligheten til å ivareta nasjonale hensyn i tråd med lovens bokstav og Stortingets vedtak av 7. juni 2001, er dette et inngrep i vår suverenitet i forhold til forvaltningen av fornybart ressursgrunnlag. Det er også en utvidelse av EØS-avtalens virkeområde inn i den fiskeripolitiske forvaltning som skal ligge utenfor EØS-avtalens virkeområde.

Kystpartiet har merket seg at departementet over tid har brukt sin godkjenningsfullmakt i forhold til havbruksloven på en måte som ikke ivaretar lovens intensjon, at retten til utnyttelse av kystsonen i første rekke skal tilfalle kystens befolkning. Når ca. 70 pst. av havbrukskonsesjonene i dag er eid av utenlandske

interesser, burde det tilsi en innstramming i forhold til lovens § 6, og ikke en forskriftsmessig fristilling fra denne paragraf. Kystpartiet finner det oppsiktsvekkende at Regjeringen mener de kan forvalte vårt fornybare ressursgrunnlag i strid med vedtatt lov, og ber derfor om en forklaring på statsrådets tilsidesettelse.

Svar:

Saken startet sommeren 1999 da et selskap i Norge klaget til EFTAs overvåkingsorgan (ESA) over vilkåret om lokalt eierskap i retildelingen av konsesjoner for oppdrett av laks og ørret i Finnmark. Etter dette har ESA presentert åpningsspørsmål og supplerende åpningsspørsmål, samt reist spørsmål ved enkelte kriterier i tildelingsforskriften for den forestående tildelingsrunden for nye laksekonsesjoner. Alle spørsmål og utsagn er blitt kommentert og imøtegått av norske myndigheter.

Den 15. november 2001 sendte ESA en grunnlagt uttalelse ("reasoned opinion") til Norge. ESA konkluderer i uttalelsen at vilkåret om lokalt eierskap i oppdrettsloven, samt retildelingsforskriften for Finnmark og Troms, er i strid med artikkel 31 og 40 i EØS-avtalen. Disse bestemmelsene regulerer rett til fri etablering og fri flyt av kapital mellom medlemsstatene. ESA kunne bringe saken inn for EFTA-domstolen dersom Norge ikke retter seg etter uttalelsen.

Oppdrettslovens vilkår om lokalt eierskap gjelder bare ved tildeling av nye konsesjoner til laks og ørret, og ble sist benyttet ved retildelingen i Troms og Finnmark i 1998/99. Norge har, som nevnt, imøtegått ESAs påstander og har blant annet anført at havbrukspolitikken ikke er en del av EØS-avtalen og at vilkåret om lokalt eierskap uansett ikke er diskriminerende.

I forbindelse med den forestående runden med tildeling av 40 nye laksekonsesjoner, ble Stortinget orientert om saken med ESA. Dette skjedde vårsesjonen 2001 i Ot.prp. nr. 65 for 2000-2001 om endring av oppdrettsloven, hvor brevvekslingen fram til den tid var gjengitt som trykt vedlegg.

I næringskomiteens innstilling, Innst. O. nr. 123 for 2000-2001, som direkte gjaldt endring av oppdrettsloven for å gi hjemmel til å kreve vederlag ved tildeling av konsesjon, ble det gitt visse føringer for politikken ved tildeling av de 40 nye konsesjonene. På bakgrunn av dette utarbeidet Fiskeridepartementet utkast til forskrift om tildeling av konsesjoner, som ble sendt på høring i august 2001.

På bakgrunn av utviklingen i saken med ESA ble

det allerede før regjeringsskiftet i fjor høst tatt initiativ for å søke å komme til en forståelse med ESA gjennom en uformell dialog om innholdet i utkastet til forskrift om tildeling av nye konsesjoner.

I januar 2002 ble det innledet uformelle samtaler med ESA hvor hovedtema var vilkåret om lokalt eierskap, men også de øvrige vilkår som ESA hadde reist spørsmål om i utkast til forskrift om tildeling av konsesjoner. På bakgrunn av denne dialog ble det funnet minnelige løsninger på de innvendinger ESA

hadde. Etter min mening skjedde dette uten at viktige havbrukspolitiske målsettinger måtte oppgis. Norske myndigheter vil derfor etter min oppfatning fortsatt kunne fastsette kriteriene for tildeling av fremtidige konsesjoner.

På bakgrunn av ovennevnte fant jeg det mest hensiktsmessig å konsultere Stortinget gjennom EØS-utvalget, jf. Stortingets forretningsorden § 13 a. Konsultasjonen fant sted 21. mai 2002.

Spørsmål nr. 452

Innlevert 10. juni 2002 av stortingsrepresentant Rolf Terje Klungland

Besvart 17. juni 2002 av samferdselsminister Torild Skogsholm

Spørsmål:

«Hva er kriteriene for å komme inn på kortbanenettet?»

Begrunnelse:

Lista flyplass ble militær flyplass med investeringer fra NATO. I avtalen med de militære myndigheter ble det tillatt sivil flytrafikk. Den militære virksomheten ble nedlagt i 1996, men Stortinget vedtok at det skulle bevilges 50 mill. kr til omstilling av flyplassen til sivil virksomhet. Lista Lufthavn AS har ti års leieavtale (fra 1996) for å leie ut flyplassarealer til cargotrafikk og næringspark. Det er i dag 2 800 arbeidsplasser knyttet til nærområdet rundt flyplassen og det er planlagt store investeringer for å utbedre vegnettet i regionen.

Reisetid fra regionen til Oslo er med bil og fly ca. fem timer. Samme tidsbruk som Oslo-Stokmarknes. Alternative reisemåter er jernbanen, ca. 50 km fra Lista.

Regionen har et befolkningsgrunnlag på ca. 35 000 innbyggere.

Nye etableringer i Lista Næringspark er under forhandlinger, og det er svært viktig for etablererne at Lista lufthavn er operativ.

Vest-Agder fylkeskommune har søkt departementet om driftstilskudd for de første årene på 3 mill. kr til en flyforbindelse til Gardermoen. Drift og vedlikehold skal dekkes lokalt etter denne tiden. "Listerpakken" som nå blir vedtatt, vil bety økt kunde grunnlag for flyplassen.

Dersom regionen ikke har en operativ flyplass, vil dette få store konsekvenser for næringsvirksomheten i området, og kunne resultere i nedleggelser og økt arbeidsledighet.

Gode kommunikasjonsløsninger og næringsvirksomhet i regionen er påkrevd for at distriktene skal

oppretholde bosetting og høy sysselsetting. Dersom det ikke blir aktivitet på flyplassen vil Forsvaret måtte rydde opp. I så tilfelle vil kostnadene komme opp i flere hundre millioner kroner.

Svar:

Ved dereguleringen av norsk luftfart på 90-tallet, jf. St.prp. nr. 69 for 1992-1993 Om rammevilkåra for luftfartsselskaperes virksomhet, ble det åpnet for, etter visse overgangsordninger, å gi fri markedsadgang på det norske innenriksmarkedet, for alle flyselskaper innen EØS-området. Dette betyr at et hvert flyselskap som er godkjent av luftfartsmyndighetene i et EU/EØS-land, i utgangspunktet kan starte flygninger på norske lufthavner i dag.

For å sikre god transportstandard har Samferdselsdepartementet anledning til å *innføre Forpliktelses til offentlig tjenesteytelse* (FOT) på flyruter, for deretter å kjøpe flyrutetjenester på anbud fra flyselskapene. Slikt statlig engasjement skal, jf. St.meld. nr. 15 for 1994-1995 Om statens engasjement i regional luftfart, i hovedsak rettes mot regional flytrafikk som har som funksjon å knytte et område opp mot regionale sentra og/eller trafikknutepunkter med forbindelse videre med langdistanseruter. Det er videre en forutsetning for statlig inngripen i markedet at den samlede transportstandard i regionen legges til grunn, og at det er flytransport som er best i stand til å tilfredsstille transportbehovet.

Farsund lufthavn, Lista, er ikke tatt med i det statlige anbudsnettet. Stortinget gav i Innst. S. nr. 128 for 1994-1995 til St.meld. nr. 15 for 1994-1995 sin tilslutning til Samferdselsdepartementets vurderinger av at det ut fra transportstandardsituasjonen ved Lista ikke var grunnlag for statlig engasjement ved Lista lufthavn til verken sivil flyrutedrift eller sivil lufthavndrift.

Det er ingen særskilte endringer i transportstandarden siden framlegget av St.meld. nr. 15 for 1994-1995 som tilsier endret holdning i forhold til statlig engasjement ved Lista. Lista-regionen har nærhet til Kristiansand lufthavn, Kjevik (om lag 100 km), og gode alternative transportmåter på veg (store deler av strekningen på Europaveg 39). Samferdselsdepartementet har således ikke funnet grunnlag for å ta luft-

havnen inn i det nylig utlyste anbudet for flyrutedrift for perioden 1. april 2003 - 31. mars 2006.

Lista kan i likhet med andre ikke-statlige lufthavner søke Samferdselsdepartementet om tilskudd til flygeinformasjonstjenesten (AFIS-tilskudd), gitt at det er rutetrafikk ved lufthavnen. Utenom dette tilskuddet og flyruteanbudet finnes det pr. i dag ingen andre tilskuddsordninger for sivil flytrafikk.

Spørsmål nr. 453

Innlevert 10. juni 2002 av stortingsrepresentant Åslaug Haga

Besvart 18. juni 2002 av miljøvernminister Børge Brende

Spørsmål:

«Vil statsråden bidra til at frivillige organisasjoner som Fortidsminneforeningen kan få fremme private reguleringsforslag etter plan- og bygningsloven uten å bli belastet med gebyrer, og kan det i så fall være aktuelt med en lovfesting av denne retten?»

Begrunnelse:

Oslo kommune har innført ny praksis som på dramatisk måte griper inn i frivillige organisasjoners rett til å fremme private forslag til reguleringsplaner.

Fortidsminneforeningens avdeling i Oslo og Akershus som gjennom tidene har utrettet et viktig arbeid for fellesskapet gjennom sine private forslag til reguleringsplaner i byen, har tidligere kunnet fremme slike forslag uten å bli belastet med gebyrer.

I mars i fjor fremmet avdelingen et slikt forslag i forhold til Kruses gate 7-9, blant annet på oppfordringer fra politikere i bystyret, byrådet og Stortinget.

I april fikk avdelingen krav om å betale gebyr for dette på over 62 000 kr, som følge av ny praksis i Oslo kommune. Foreningen har tidligere ikke betalt slikt gebyr.

Avdelingen søkte kommunen om fritak fra dette kravet. Dette ble imidlertid ikke innvilget. Man fikk imidlertid kravet redusert til det halve. Saken er nå klaget inn for fylkesmannen i Oslo og Akershus, som ikke har behandlet den ferdig ennå.

Plan- og bygningsetaten i Oslo kommune har nå spurt om avdelingen ønsker reguleringsforslaget behandlet uavhengig av klagen til fylkesmannen. Dette krever i så fall at avdelingen betaler et gebyr på vel 31 000 kr.

Kruses gate har stått i offentlighetens interesse i mange år og bevaringsverdien er uomtvistelig.

Ved innsendelse av reguleringsforslaget har Fortidsminneforeningens avdeling utført en oppgave som gavner offentligheten. Avdelingen har ikke kommersielle interesser knyttet til reguleringsforsla-

get. Gebyrer av typen det her er snakk om, begrenser i høy grad frivillige organisasjoners mulighet til å virke for sitt ideelle formål til fellesskapets gavn.

Det er grunn til å minne om at Fortidsminneforeningens innsats i denne sammenheng er et resultat av omfattende frivillig innsats.

Svar:

Spørsmålet ble opprinnelig rettet til kommunal- og regionalministeren, men ble oversendt miljøvernministeren som har ansvaret for planleggingen etter plan- og bygningsloven.

Etter plan- og bygningsloven § 109 kan kommunestyret ved regulativ fastsette gebyr for behandlingen av saker etter plan- og bygningsloven. Det er herunder adgang til å fastsette gebyr for kommunens behandling av private reguleringsforslag, for å dekke kommunens kostnader ved saksbehandlingen.

Det er opp til den enkelte kommune å bestemme om slikt gebyr skal fastsettes. Departementet har ikke planer om å rokke ved det kommunale selvstyret ved å regulere muligheten kommunene har til å ta gebyr for behandlingen av private reguleringsforslag. Min oppfatning er at det bør være opp til den enkelte kommune å fastsette gebyrregler.

Oslo kommune har fastsatt et gebyrregulativ for behandlingen av saker etter plan- og bygningsloven, med konkrete satser for de enkelte sakstyper. Regulativet åpner for reduksjon av gebyret dersom det anses som åpenbart urimelig. Kommunens vedtak om redusert gebyr kan påklages til fylkesmannen. I den aktuelle saken har Oslo kommune redusert gebyret for Fortidsminneforeningen, og saken er under klagebehandling hos fylkesmannen.

Jeg er for øvrig enig i at det arbeid Fortidsminneforeningen gjør i forbindelse med planlegging og regulering er et viktig og samfunnsnyttig arbeid. Det er også noe av grunnlaget for at foreningen får tilskudd til driften over Miljøverndepartementets budsjett.

Spørsmål nr. 454

Innlevert 11. juni 2002 av stortingsrepresentant Bendiks H. Arnesen

Besvart 14. juni 2002 av fiskeriminister Svein Ludvigsen

Spørsmål:

«Rederiforeningen for ringnotfartøyer under 70 fot (RFR) har gjentatte ganger tatt opp spørsmålet vedrørende fordeling av makrellkvoter mellom de ulike fartøygrupper. RFR hevder at fordelingen slår svært negativt ut for ringnotfartøyer under 70 fot, og at dette nå er en trussel mot denne flåtetypen sin videre eksistens.

Kan statsråden bekrefte at fordelingen er slik, og vil statsråden i så fall gjøre noe med dette?»

Svar:

I spørsmålet vises det til at Rederiforeningen for ringnotfartøy under 70 fot gjentatte ganger har tatt opp spørsmålet vedrørende fordelingen av makrellkvoter mellom de ulike flåtegrupper. Rederiforeningen for ringnotfartøy under 70 fot hevder at fordelingen slår svært negativt ut for ringnotfartøy under 70 fot, og at dette er en trussel mot denne flåtetypen sin videre eksistens. Jeg blir bedt om å bekrefte at fordelingen er slik, og det blir spurt om hva jeg i så fall vil gjøre med dette.

Tabellen under viser at den norske totalkvoten har økt de siste årene og at andelen som tilfaller kystfartøygruppen samtidig har økt etter 2000. Andelen av kvotene som tilfaller kystflåten under 70 fot er i 2002 på 18,5 pst. I løpet av de 13 siste årene har andelen kun vært høyere i 1998 og 1999.

I 1996 og 1997 var det avsatt et kvantum på 20 000 tonn til kystfartøygruppens fiske. I årene 1998 til og med 2001 var kystfartøyenes gruppekvote satt til 30 000 tonn. For innværende år er gruppeknoten 33 788 tonn.

Ut fra tabellen under kan jeg ikke se at det er grunnlag for å hevde at fordelingen slår svært negativt ut for kystfartøygruppen.

År	Totalfangst (tonn)	Kystandel (%)	Ringnotandel (%)	Trålandel (%)
1990	147 000	12,3	86,3	1,4
1991	180 000	11,3	85,9	2,8
1992	208 000	9,7	88,0	2,3
1993	223 000	8,4	89,4	2,2
1994	260 000	8,1	90,3	2,0
1995	202 000	10,0	87,5	2,5
1996	136 000	15,0	82,7	2,3
1997	137 000	15,0	82,7	2,3
1998	157 280	19,1	78,7	2,2
1999	160 233	19,1	78,7	2,2
2000	171 373	17,4	80,4	2,2
2001	176 370	17,0	80,4	2,2
2002 ^a	182 637	18,5	71,9	3,2

a SUK-fartøyene kan fiske 6,4 % av den norske kvoten, eller rettene: 8,2 % av ringnotgruppens kvote.

Jeg er imidlertid klar over at maksimalkvotene til det enkelte fartøy ble redusert i 2001 i forhold til tidligere år. I årene 1998-2000 var maksimalkvoten for fartøy mellom 18 og 21,35 meter på 350 tonn. Denne kvotestørrelsen innebar en betydelig grad av overregulering.

Kystfartøygruppens fiske etter makrell ble i 2000 avvirket i løpet av kort tid, og man fant at dette fisket ble avvirket på en uhensiktsmessig måte. Kappfisket, som følge av effektive båter og høy overregulering, gav ikke optimal avkastning, verken for fiskeflåten eller fiskeindustrien. Kystfartøygruppens effektivitet hadde økt kraftig i løpet av de siste årene, både som resultat av teknologisk utvikling og et økende antall store fartøy i kystgruppen. Maksimalkvotene ble derfor redusert til 290 tonn i 2001 for fartøygruppen mellom 18 og 21,35 meter.

En maksimalkvote er en kvote som er overregulert. Det at et fiskeri er overregulert betyr at det er utdelt mer kvote enn en faktisk har til disposisjon. Summen av de individuelle kvotene overstiger altså gruppeknoten som er til disposisjon for vedkommende fartøygruppe.

Den vanligste grunnen til at en velger å bruke overregulering er at man har erfaring for at ikke alle fisker sine kvoter fullt ut. For å sikre at gruppeknoten blir oppfisket uten at en må foreta flere refordelinger, velger en å dele ut mer kvote enn en faktisk har til disposisjon, dvs. overregulere. Dersom flere fartøy enn antatt velger å delta aktivt i fisket, må fisket stoppes før alle som deltar i fisket har fått sin kvote.

Dersom en ønsker at fartøyene skal ha stor grad av sikkerhet for å kunne fiske sine kvoter brukes liten eller ingen overregulering. I slike tilfeller har man en såkalt fartøykvoteregulering. Fartøykvoteregulering benyttes i fiskerier der en på grunnlag av erfaring vet at alle aktuelle fartøy fisker sine tildelte kvoter tilnærmet fullt ut.

En annen grunn til å bruke overregulering er at kvoten pr. fartøy ville blitt svært lav dersom en ikke delte ut mer enn en faktisk hadde til disposisjon. For å sikre at de mest aktive fiskerne får et rimelig driftsgrunnlag benyttes da overregulering.

Jo større grad av overregulering, desto større vil konkurranseelementet i fisket være, og jo raskere vil kvoten bli oppfisket og fisket dermed stoppet. Ved stor grad av overregulering vil det således være vanskelig både for fisker og fiskeindustrien som er avhengig av stabilitet i leveransene, å planlegge driften.

Etter hvert som flere og flere fiskeri blir deltakerregulert vil deltakelsen bli mer avgrenset og behovet for overregulering vil reduseres. I tillegg har utøver-

ne ved innføring av ulike strukturtiltak et større behov for garanti for kvotene, noe som vil innebære lavere grad av overregulering.

Reguleringsforskriften for kystfartøygruppens fiske etter makrell for inneværende år, herunder størrelsen på maksimalkvotene, er ennå ikke fastsatt. Under møtet i Reguleringsrådet i Bergen 5. juni 2002 tilrådde flertallet i rådet at overreguleringen måtte ytterligere reduseres for kystgruppens makrellfiske. En maksimalkvote på 217 tonn ble anbefalt for fartøyene mellom 18 og 21,35 meter. Forslaget innebærer en overregulering på 8,7 pst.

Jeg vil i løpet av kort tid fastsette reguleringsfor-

skriften for kystfartøygruppens fiske. Jeg er godt kjent med innspillene fra de enkelte organisasjonene både i flåteleddet og på landsiden. Innspillene ble for øvrig gjengitt i sakspapirene til Reguleringsrådet og behandlet under møtet i Reguleringsrådet.

Fordelingen av den norske kvoten for makrell i 2002 mellom ringnotgruppen, trålgruppen og kystfartøygruppen er imidlertid fastsatt i forskrift av 20. desember 2001 om regulering av fisket etter makrell i 2001. Denne fordelingen gir kystfartøygruppen en kvoteandel på 18,5 pst. i 2002, mot 17,0 pst. i 2001.